

[A. Svensson.]

sønderjyske Landsdele, og jeg vil derigennem ogsaa komme ind paa en Omtale af de meget aktuelle Problemer ved vor Sydgrænse.

Blandt de Paastande, som blev fremsat imod os under den førnævnte Kampagne, var ogsaa den, at vi i særlig Grad havde skadet det gamle danske Grænseblad „Flensborg Avis“. Jeg paaviste den Gang, at vi, trods stadig fornyede Henvendelser fra Konservatismen ude paa den slesvigske Vestkyst, har undladt, af Hensyn til Danskhedens Organ Syd for Grænsen, at oprette en Filial paa den Egn, hvor „Flensborg Avis“ altid har haft sin største Tilknytning i Nordslesvig, ude paa Tønderegnet. Mærkeligt nok har Venstre, det Venstre, der altid er saa stærkt i sine Beskyldninger mod „Jydske Tidende“, baaret sig modsat ad.

I August i Aar blev der gennem Venstres Pressebureau udsendt Meddelelse om, at der fra 1. Oktober skulde udgaa et nyt Dagblad nede i Tønder, kaldet „Tønder Amts Tidende“. Bladet begyndte ogsaa at udkomme den fastlagte Dato, det er et Venstreblad, og det er blevet støttet kraftigt i Starten af Venstres ledende Mand i Tønder, Medlem af Byraadet Hr. Thorvald Petersen. Imidlertid har jeg ikke set noget til, at Redaktør Andreas Grau har luftet sin Forargelse i den Anledning. Jeg har heller ikke set noget til, at det ærede Medlem Hr. Chr. Ernst Christensen har lagt nogen Forstemthed for Dagen. Men maaske det ærede Medlem, naar han er saa optaget af sønderjyske Bladspørgsmaal, kunde tænke sig endnu en Gang at bestige denne Talerstol for at udtale sig om, hvorvidt han billigere, at der, hvor „Jydske Tidende“ har holdt sig tilbage til Fordel for „Flensborg Avis“, der søger nu et Venstreorgan at ramme det danske Grænseblad et Stød lige i Hjertekulen. Jeg kan forsikre det ærede Medlem, at vi er flere, der vil være opmærksomme Tilhørere.

Og hvordan har det sig med de socialdemokratiske Angreb paa „Jydske Tidende“? Jeg skal tage et typisk Eksempel, som jeg synes fortjener at blive fremdraget i dette høje Ting. Omkring Midten af Juli fremkom i den socialdemokratiske Provincespresse et langt Interview med det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen, og dette Interview var spækket med Udfald paa „Jydske Tidende“. Det ærede Medlem oplyste indledende, at man for Aar tilbage havde faaet et Samarbejde i Gang mellem de forskellige Partier i alle sønderjyske Sager; dette Samarbejde varede desværre kun til

1929, thi da blev „Jydske Tidende“ startet, og fra da af har, ifølge det ærede Medlem, alt Samarbejde været udelukket. Det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen paastaar altsaa, at et saadant Samarbejde, en saadan national Enhedsfront, har bestaaet indtil 1929, men saa blev den ødelagt af „Jydske Tidende“.

Det træffer sig nu saa ejendommeligt, at under Finanslovdebatten i dette høje Ting i 1928 — det var efter den tysk-socialdemokratiske Omfavelse oppe i Herning — udtalte det ærede Medlem Hr. Chr. Ernst Christensen, at han vilde beklage, hvis Socialdemokratiet i Herning havde indledet en Politik, der betød et Brud med den nationale Enhedsfront, han haabede ikke, at det skulde være Tilfældet. Hertil svarede det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen, at en Enhedsfront i sønderjyske Sager havde Socialdemokratiet ikke kendt noget til; de borgerlige Partier havde altid holdt Socialdemokraterne ude fra alt, hvad de foretog sig, man kunde derfor spare sig Ulejligheden med at tale om en national Enhedsfront. Og videre sagde det ærede Medlem: Socialdemokratiet bestemmer selv sin Stilling i Nordslesvig.

Men naar det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen i 1928 hævdede, at der eksisterede ingen national Enhedsfront i sønderjyske Anliggender, og Socialdemokratiet vilde heller ikke have noget med en sønderjysk Enhedsfront at bestille, hvordan kan saa vi Konservative, hvordan kan saa „Jydske Tidende“ slaa Enhedsfronten itu for ham i 1929? Det gad jeg nok vide, og det ærede Medlem vilde øve en god Gerning, hvis han kunde klare for sig selv og for os andre den Rebus, som jeg her har lagt frem til Beskuelse for Tingets Medlemmer.

Men vigtigere end at dokumentere, paa hvilket løst og intetsigende Grundlag Venstres og den socialdemokratiske Presse har kastet sig over „Jydske Tidende“, er det at fastslaa, hvorledes disse Partiers Presse i det hele taget opfører sig i det vanskelige Grænseomraade. Og her taler jeg om noget, der rækker langt videre end til indre danske partimæssige og bladmæssige Modsætninger. Det drejer sig om Forholdet til det nye Tyskland.

Lad mig her indflette, at det ærede Medlem Hr. Brorsen i sin Ordførertale sagde noget om, at naar den gamle sønderjyske Fører H. P. Hanssen, som han har gjort det i den forløbne Sommer, holder Møder og skriver Artikler, saa gør vi vel i at lytte til, hvad han har at fortælle. Hvis